

KONCZEK JÓZSEF
Áhítat a háztetőn

Kiss Bencének, amikor hetvenéves

*Bence, utazzunk el Szencre!
Ott – régen –
apai nagyapámnak jó kocsmája volt,
adott a vendégnek
sonkás tálat, zöldhagymát,
kancsóban hozzá a bort.*

*Itt Pesten is volt jó bor.
Ittunk belőle.
Ittunk mi itt-ott, mindenütt,
de egyszer – a mindenit –
felmentünk nálatok a háztetőre.*

*Bizony, én szédültem,
ha lett volna ott szék, leültem volna,
és nem volt kéznél szolda.*

*Ámde „legalább”
jöttek ott lenn a hajnali villamosok,
hogy lecsengessék az éjszakát,*

*és hozták, hozták
a mezők virágjóságát.*

Hej, Bence, Bence, te illatos petrence!

*Kosztolányi úrra is gondoltam,
ingem kibomboltam,
s ma is vallom,*

*legyek bár vallom,
gepida,
jász, kun, jászkun,
zsidó vagy kabar,
játszhatunk – játsszunk
a létezés szavaival,*

én a munkámmal legyek magyar.

*Akkor kerültem abba a Kosztolányi-hangulatba,
és nagyon jó volt a tetőn abban az ámulatban.*

SZAKOLCZAY LAJOS

Add meg a dalt

Palimpszeszt a 70 éves Kiss Benedek verssoraira

*Vadgalamb veri a lombot,
mégis a kékséget mondod,
kigyulladt néhány csillag is,
így vagyunk testvéred mi is.*

*Szőlőtőkéket tojóznak,
minden rügyet letarolnak,
holdas folyó, sötét folyó,
csontom, velőm elporladó.*

*Szívünk szántásai fölött
nagy mama kenyeret süített,
szíve ráng a mindenségben,
egy titkos isten kezében.*

*Ütődöm mindenütt hozzád,
pedig a gyöngy drága jószág,
baktatok az éjszakában,
lebegek hókavargásban.*

*Számon a szeder pirossa,
hamvainkat szél kapdossa,
az ég nagy virágos mező,
honnan gomolyog az idő?*

*Fölpattintott gyöngykagylóban
vagyunk már csak világodban,
az elme magába mélyed,
hazáról alföldül érzek.*

*Avas kazalban lobbanás,
szavam vadkácsa-hápgóság,
én itt várom be a véget.
Félek, valamitől félek,*

*mint kikre a menny rászakad.
Torkomnak is add meg a dalt,
ne nézz rám olyan borúsan,
fényeskedjél, ragyogj, Uram!*

*Jégtáblák a szennyes Dunán,
égek az ének áramán,
csörög rajtam vas hit és vád,
csillag-pártában a világ.*